

سینما حقیقت، جسورانه پرده از رازهای نهفته برمی‌دارد

شائز دهمین دور هسینماحقیقت در حال برگزاری است و فیلم‌های شرکت‌کننده از فیلمسازان شهرهای مختلف در ۴ بخش بلند، کوتاه، نیمه‌بلند و شهید آوینی در بر دیس سینمایی ملت اکران می‌شوند. این جشنواره روز جمعه مورخ ۲۵ آذر ماه بر تین‌های خود را خواهد شناخت و قطعاً سینماگران جوان و جویای نام تاروختامیه و اعلام نتایج ثنیه‌شمار می‌کنند که جزو نامزدها و بابرندگان این آور دگاه خواهند بود یا خیر. اما چیزی که مهم است حضور جوانان در این عرصه و قرار گرفتن در بوته قضاوت متخصصان این حوضه، به تنهایی یک موفقیت است. خبر نگار صبا، با سه فیلمساز جوان از کهگیلویه و بویراحمد، بوشهر و مریوان که آثارشان در این دوره از جشنواره، پذیرش و به نمایش درآمده‌اند، با موضوع فیلم و حاشیه‌های جشنواره به گفت‌وگو نشسته است.

سمیه خاتونی
گفت و گو

رضا دانش پژوه:

با تغییر هر دولت، باید سینما را دوباره اختراع کنیم

رضا دانش پژوه، کارگردان «آنجلینا»، در مدرسه فیلم و تلویزیون هندوستان تحصیلات خود را گذرانده است. کارشناسی کارگردانی سینما از دانشگاه تهران دارد و پیش از این، در حوزه تهیه‌کنندگی و کارگردانی فیلم کوتاه و مستند در جشنواره‌های مهم کشور حضور داشته است. دانش پژوه، امسال با فیلم مستند آنجلینا، در بخش مسابقه جشنواره سینماحقیقت حضور دارد.

مسیر هنری شما چگونه از هندوستان به ایران رسید؟

من در هندوستان در ابتدا رابط بخش تبادل فیلم میان دو کشور بودم. سپس همکاری‌ام با خله فر هنگ هند به منظور نمایش فیلم‌های ایرانی در این کشور شکل گرفت و من با استفاده از تلباطاتی که با کارگردانان ایرانی داشتم مسئولیت این بخش را به عهده گرفتم. در نهایت شرایط زندگی و خلوادگی‌ام در ایران مرا مجاب کرد تا به طور کلی از هندوستان به ایران بازگردم و با وجود مرارت‌های زیاد فعالیت‌های هنری خود را از سر بگیرم.

شرایط کاری در استان کهگیلویه و بویر احمد چگونه است؟

کهگیلویه و بویر احمد یک استان محروم است. خیلی از مسئولین استان ما ادعای می‌کنند در طول این سال‌ها این استان از لحاظ فرهنگی و پیشرفت‌های چشمگیری داشته، اما واقعیت این است که استان ما در حوزه مدیریت به شدت ضعیف است. مدیران ما عموماً هیچ دانش و دغدغه‌ای برای اداره امور ندارند. بخشنامه‌های راهبردی که در پایتخت تهیه و تنظیم می‌شود تا به این استان برسد، با تغییرات سلیقه‌ای مواجه شده و دیگر اساساً کاربرد برای مردم این استان ندارند. متأسفانه همین امر موجب شده پتانسیل‌های بسیار ارزشمند ما در این استان از بین بروند.

جولان با استعدادی که به سختی خود را بالا می‌کشند، اما در این شرایط قادر به ادامه دادن نیستند. مانع‌ها به این داریم که شرایط مطلوبی از نظر نظارت بر کارگردانان استان‌ها و شهرستان‌های دور دست اتفاق بیفتد، تا منابع مالی‌ای که طی بخشنامه به هنرمندان شهرستان‌ها اختصاص داده می‌شود هر روز ترود. این موضوع رفته رفته موجب می‌شود هنرمندان خلاق و تولیدکننده تبدیل به هنرمندان مصر فاجر شوند و بدیهی است، نبود آثار ارزشمند هنری، جامعه‌ای تهی از تفکر را به بار می‌آورد. از نظر من برای داشتن یک جامعه پویا، خلق آثار هنری باید در اوطوبت‌های برنامه‌ریزی‌های کلان دولت‌ها باشند. حقوق هنرمندان و قانون‌کپی‌رایت باید در ایران اجرایی شود، تا هنرمندان تا این اندازه بی‌بهره از حقوق مسلم خود نباشند. چه بسا با اجرایی شدن قانون کپی‌رایت دیگر هنرمندان، بتوانند مستقل از کمک‌های دولت، در شرایطی امن به کار خود ادامه دهند.

موضوع فیلم آنجلینا، چیست؟

این مستند در روستاهای دور افتاده زبلیلی شهرستان یاسوج، فیلمبرداری شده است. درباره دختر زیبارو و دارای حسن شهرتی است که پنج خولستگار دارد و خولستگاران در رقابت هستند تا او را بدست بیاورند.

این مستند، داستانی است برگرفته از اتفاق واقعی یا زاده ذهن شماست؟

در روستاهای دور افتاده سنتی، به خاطر زندگی عشیره‌ای که استفاده از لباس محلی رایج است، هنوز شاهد این سنت هستیم که اگر دختری دارای شرایط ایده‌آلی باشد، خواستگاران او با هم به رقابت بپردازند. در کنار این واقعیت در ادامه فیلم، به سراغ زنان مسن و میانسالی رفته‌ام که در جوانی بدون اختیار خودشان ازدواج کرده و از امکانات فرهنگی و آموزشی محروم بوده‌اند و در نتیجه نتوانسته‌اند رویاهای‌شان را دنبال کنند. موضوع فیلم آنجلینا، تقابل این دو نسل از زنان است.

دغدغه شما از ساخت آنجلینا، چه بود؟

این فیلم درباره انسان‌هایی است که لیلیقت زندگی بهتری دارند. اما از امکانات کمی برخوردارند و قربانی شرایط سخت محیطی و جوی می‌شوند.

ساختار جشنواره‌ها را در پرورش هنرمند چگونه ارزیابی می‌کنید؟

متأسفانه جشنواره‌های ایرانی، در این مسیر خیلی موفق عمل نکرده‌اند. جشنواره‌های خارجی در معرفی هنرمندان به جهان تأثیر

بیشتری داشته‌اند. چرا که عموماً پیکره دآوری در جشنواره‌های ایرانی بر اساس یک سری عقاید و سلیقه‌های شخصی شکل می‌گیرد. انگار با تغییر دولت‌ها، باید سینما را دوباره اختراع کنیم.

هر دولت سلیقه و اهداف خود را در سینما دنبال می‌کند و همین امر باعث می‌شود سینما نتواند به ثبات لازم برسد و راه خود را دنبال کند. در صورتی که این هنر قدرت آن را دارد که اگر بگذرانند راه خودش را برود؛ زودتر از همه مسئولین شکاف‌های طبقاتی و اختلافات نهفته در پیکره جامعه را نشان دهد. البته گویا خیلی‌ها دوست ندارند حقیقت را بشنوند و با آن مواجه شوند؛ اما در این میان انصافاً جشنواره سینماحقیقت، جسورانه پرده از رازهای نهفته برمی‌دارد. جشنواره‌ای که بدون خط گرفتن از جایی حقیقت را بیان می‌کند. مسئولین باید این فیلم‌ها را ببینند و در تصمیم‌گیری خود در مجلس و نهادهای نظارتی این موضوعات را به کار بگیرند. دولت باید به آنچه که فیلمساز کشف کرده توجه ویژه و عمیقی داشته باشد.

کامران رحیمی:

جشنواره حقیقت تریبیونی برای شنیدن صدای مردم است
کامران رحیمی متولد ۱۳۷۳ از شهرستان بوشهر است. در دوره‌های فیلمسازی شرکت کرده و از سال ۱۳۹۰ به شکل جدی سینما و فیلمسازی را شروع کرده است. تولید سه مستند، «فر دا از راه می‌رسد»، «بیورت» «پناه به دریا» و سه فیلم کوتاه «هر جک»، «سیاه مثل سیاه سفید»، «آب آتش نمی‌میرد» را در پرونده خود دارد. و هم اکنون فیلم «پناه به دریا» با کارگردانی وی در جشنواره سینماحقیقت حضور دارد.

موضوع فیلم پناه به دریا چیست؟

این فیلم مستندی ۱۸ دقیقه‌ای است که در روستای کبگان، از نواحی استان بوشهر فیلمبرداری شده است و داستان آن درباره ناخدای یک لنج است، که بعد از اتفاقاتی مجبور می‌شود شغل ناخدایی را کنار بگذارد، خانواده‌اش از روستا کوچ می‌کنند، اما او به خاطر دلبستگی در روستا مانده، و تنها زندگی می‌کند و برای آرام کردن خود دوباره دل به دریا می‌زند و ماهیگیری می‌کند.

چقدر این روایت به داستان پیر مرد و دریا، اثر ارنست همینگوی، شبیه است؟

بله اتفاقاً از ابتدا قصد داشتیم، همین نام را برایش انتخاب کنیم، اما دلبستگی این پیر مرد به دریا، ما را وا داشت که نام پناه به دریا را برای آن انتخاب کنیم.

هنرینه‌های تولید اثر را از چه راهی تامین کردید؟

این کار در ابتدا با بودجه شخصی خودم ساخته شد، سپس انجمن سینمای جوانان در قالب حمایت‌های پس از تولید این اثر را خریداری کرد. عمدتاً کارهای ما با یک گروه مستقل که خودمان تشکیل داده‌ایم انجام می‌شود، و بعد از تولید با ریزنی‌ای که لجام می‌دهیم؛ سازمان‌های دولتی و یا بخش خصوصی آثار را می‌خرند و پخش می‌کنند.

حضور شما در جشنواره سینماحقیقت، چگونه رقم خورد؟

اولین حضور من در این جشنواره است، پناه به دریا، در ابتدا در